

ACC. N:R **M. 10088** : 1-41.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Småland Upptecknat av: H. A. Larsson
 Härad: Lunnebo Adress: Torarp, Lagan
 Socken: Berga Berättat av: _____
 Uppteckningsår: 1946 Född år 1881 i Torarp

Fäslakt. s. 1-13.
 Fäsklippningen. s. 14-19.
 Fädeströskningen. s. 19-30.
 Flagtröskningen. s. 31-41.

Skriv endast på denna sida!

Storsta vardagsredet.

Bäslabäut.

Det hände till ordningen
här på gården, att man för
vare häst skulle ha ett fä-
stakt. Om det inte fanns nå-
gon utsträngad sink på gården,
begär man sig till Vitega
marknad i början av oktober må-
nad, där en häst på 1880-90-ta-
len kunde köpas för 30-40 kr.
Hästerna sattes genast till gä-
ding med potatis och havre-
salt (havermjöl sammanrört i vatten)
som det huvudsakliga i foder-
slaten, men gästerna fick även till

en början gå med de andra be-
skuren på grobet. Efter omkring
en månads gåtning hade han
blivit så pass fulla att han
var färdig att slakta. Då till-
kallades en byskattare till att ut-
gå detta arbete. Den äldre i det
skäret som minns var Johan Jo-
hannesson i Löderund. Kallna-
reka. Det var på 1880-talet och
han utförde sitt arbete på ett
mycket primitivt sätt och var
en modern slaktare gä. På den tiden skulle slaktaren stå
i attan och gå vill minnas
att Johan i Löderund också iakt-
tog den regeln. När det kom till
just skulle stå i attan så inte

3
Käts och begräpa. Skabbjuren
hade ju visserligen släts på
sväthans dagar först, men där
ja kan man tycka, att det in-
te varit nödvändigt att förlaga
schutaren förrän dagen inföll. För
50-60 år tillbaka hade man nämligen
dålig betygning till sitt
förfogande vid detta arbete. Det
var kvestiska och talgdammar, som
då användes för detta ändamål.
Det ejodrades också en person till
att biträda med betygningen under
det arbetets utövande. Skabbjuren
gick sig på den tiden som inom-
hus i köket, där en bänk med plan
bän eller annan ställning hade
uppsatts till skabbhåll. När

Gjuset hade letts in bundes för-
tarna i rep eller tåm, vägar bedö-
ring, jätkan s. men det fördras
flera städer hvar till sitt ställe!
Detta arket. Det livdämda Gjuvet
var en ganska kraftigt och det
gillde därför att med hast
gripa in på att man kunde
övermanna det. Med en yta rik-
tades ett hugg i nacken och sam-
tidigt skulle de vid sidan stående
männa välla kallt Gjuvet på staks-
bänken. Det fanns även stakare som
slog med ryckhammaren på sam-
ma ställe i nacken. Bortom för-
men? Samtidigt som slaget föll
ropade stakaren: Trä-ka-ka! eller
Bjälk och ljud: Jem namn!
Tanda videns ingenting alls på bevisning.

Jag bröde båda famlarna användas, men ~~svinn~~ inte ofta var
gott. Det var det den fiskeämnade
den Johan använde sig av, medan en
annan slaktare litet senare använde
sig av binen i dessa samman-
hang, vilket nog också var en
mycket gammal sed.

Blodavtappingen ägde rum
i ryggen genom stickning i nacken
eller i halsen. På den tiden till-
vann man allt blod från slaktet
och en flaska hade i ryggsäcken
att sätta. Blodet fick rinna i en
klappskittel och först hade lagts
sägerjöl. De ~~giffel~~ ~~giffel~~ ~~giffel~~ ~~giffel~~ ~~giffel~~
fick inte. Användningen av blodet
skilde med en del gröna klymma.

vilken flitigt föres omkring i
stället. En gift, yngre kvinna
gick inte utifrån detta arbete, eller
närvarande släktingar, även
barnen skulle kallas från sina
älskade.

Efter blodavtappingen
upphängdes inte djurkroppen på
sätt som vanligt är brukligt.
Djuret placerades liggande på
ryggen och på fingrarna de biträ-
dande naturligt hålla i fötterna
medan arbetet med blodav-
tappingen pågick. Sedan avskars
huvudet och fötterna och därefter öpp-
nades kroppen, varpå inälvorna
uttogas. Stämets bändersdelades i lilla
stycken och lag, men gäva

Sönderskyllningen i söder fick an-
stå till en annan dag då hit-
tet blivit kallt, och detta arbete
utfördes av husfader. Hunden
fördes till garvaren i Prästorp.
Som berättar den till snart s.k.
smorläder. Vårsta höst var den
färdig att vilåsa hos honom
och då användes lädret till skor,
kängor och stövlar åt familjens
medlemmar.

Reda upp efter slakter
var ett väldigt arbete för kvin-
norna. Pinn för 1890-talet förlevde
här och var en s.k. "hövvalkning",
en gammal som användes vid
slakt till att reda upp efter det.
Samma pinn användes också

Koka korven och var det i an-
ledning härav som hon på
så sätt benämndes. Här utgjör-
de man detta arbete utan till-
hjälps av korvhäringen. På den
tiden tillvanns allt vid slakter
och det gällde först och främst
att förvara infälloarna från sitt
innehåll och sedan att rensa
den och fjälsten ordentligt. På-
följande dag skulle korven kokas
och vinnmen tillagades stor
"schvedkor" (blodkor), d. v. s. att vinn-
men utgjorde fjälsten och färgades
med blod. Blodpulv tillagades
och i stor mängdhet. På kvällen
tillagades grönkor. Vidare gjordes
färgkor. Skallkor (se nästa sida)

9
(bunden), grevskor, hästskor m.m.
Man hade på den tiden ingen
hästskoan, men i stället använ-
de man sig av en s.k. "harkel".
Harkelen bestod av en från ett
löv eller barken avsågad bitla av
minst en meter i genomskärning
och 3-4 centimeter på längden. Den
var försedd med tre fjäder under
tillfågare höjd på så att man
sedan kunde stå bredvid densam-
ma och banka det på hon
avslagda pälsen. Harkningen skedd
med handen eller på en särskild
konstruerad ben. Det gäll på
männens lår och på hästens
lår på så att de kunde användas
till skor och hästbulla. Därför

Storkäls blev det mycket arbe-
te med hushållningen och de
brukade två personer samtidigt
vara sysselsatta och hämnad,
då man växlade västanmar
slag liksom vid tvättning
med slaga.

Den mycket stora korgen med
guld och gott tillskott av mat.
Förresten i hushållet och man
åt som dagligen en lång tid
fram på hösten. Det hörde till
gammalt sed på den tiden att
släktingar, grannar och vänner, släk-
ter och fattiga personer skulle ha
smakkor och riksen av köttet. Den
nu sed hade bevarats från den
gamla byn, som sig sammanträngd

11
i en liten butik där alla till
kunde följa varandras gåenden
och låtanden.

Det hände också att man
på torget i Lyngby använde
så mycket kraft att man här
för skilt de vilande pengarna
för köpköpet.

Man nämnde ständigt
något efter slutet i stika och
redades i ett stort saltnas tång
och från togs något upp och
hängdes på stänger till förh.
ring i stängellen. Den påst.
koben upphängdes till förh.
på samma sätt. Det förh.
ordet användes om sammaren
så länge det råkade och ständigt

under arbetet: utgångar och
ingångar brukade man dagligen
konsumera. Båda häst och
koer föll dagarna och middag.
Det fanns inga chockbiter
så den tiden, var det mest
en tillfällighet som där kunde
skäla. Först som. Under den
länga tiden mellan skapelsen,
d.v.s. från jul till slut av oktober.
Det var bogen av november. Det
var då och då en spår av att
slakta. Skulder och liade då in.
Det var mycket värde. Högst
1.25 för en bit och där är mycket.
de man inte nödvändigt skulle
dåra när använde det i hus
hället. En god tillgång: Anställd

ACC. N:R M10088/3.LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

var färdigast. Vi hade på 8-
 10 fj. och utemellanåt fylling
 och då var färdigast. Färdigast
 var gott och välkommet så.
 som utbrott i den annars
 till. Kortan. Färdigast vill man
 sig inte på det tiden i närm
 värd grad, annars hade man
 inte på det färdigast som utbrott
 ut skillets. Färdigast. Färdigast
 till 1900-tallet ingång. Man färdigast
 skillets på skillets färdigast
 och manna är det inte så
 färdigast som skillets såväl
 av färdigast som gamla färdigast.
 Färdigast vill man sig färdigast inte
 med färdigast, varpå man färdigast inte
 färdigast till färdigast. Man färdigast

Börklippningen.

I äldre mändade hade fö-
rer hennagis från samman-
tät och de gingo en dagligen på
bete i stubbåkrarna. I frivillkan
skulle klippningen göras en och
den föregicks av tvättningen. En-
ligt vad som fristods skulle
det vara bättre att få ullen
rensad, ifall att man tvättade
julen före klippningen. I en vän-
ne botten eller en träsk, slops
det uppsamlade såvattenet och
en fides gjordes med i det sam-
ma medan tvättningen utfördes
av en person. Så tvättades man
att behandla de olika djuren en
efter en och efteråt brukade en få

15
vissa av sig vad som var att det
gode kung. Herre, det gällde
di att återlämna Herre till Kåten
i Ladugården, annars kanske
det inte varit så lätt att få
tag i Herre vid klippningen.

För snart nio år sedan var vi
hade förskat på Kåten hos far-
sen, tag man inte med klipp-
ningen. Detta arbete såväl som
tvättningen var ett minnelse
på ett bord i Ladugården fanns
ett för till klippning, varvid
de tre fästena sammanbunds
medan den fjärde var fri, man
passade att det inte skulle va-
rit förhålligt ifall att alla fyra
av fyra ben hade sammanbunds
dit

och därför såg man aldrig
annan tädning i detta samman-
hang än den här nämnda.

De mest fåren voro klipp-
ta inför oss på ullägarna. De
var fattiga personer från den
egna församlingen, men även
personer långt borta ifrån både
om ull. Tattarna för exempel
försammade inte så vid den-
na årtid på så små fjärr
och med ullbehovet för vintern.
De gamla byskallarna, Lön-
gren från Blåmans, brukade
jorkei komma vid eller efter
klippningstiden för att be om
ull. Jorden är öfverens och
allt vad härför är: var

17
det behöfves att gamle skol-
läroven framkastade när han
kom. Men menade däremot oför-
tydligt, att han hade lika
sin rätt till vad som hade
framträtt på jorden som den
som innehade det och därför
skulle man renthelt und-
delas om hävorna till honom.
Antingen fick man också sin
bestämda del av uti stads vär-
städerna i gårdarna där han
gjorde sin prästbörning.

På 50 år tillbaka fanns det
inga sociala välfärdsanordningar
för de fattiga på staden som vat-
ten är fullt och därför nödgades
många att på sin stads försä-

sig med behovet av ull för vin-
tern. Men när de gamla ~~höstade~~
från 1800-talet hade för alltså lugt
upp med att gå på detta sätt
gå omkring i gårdarna. Hade
också den gamla tiden gått
i graven och på var det för all-
tid plus med det förbrukningen
de bestod av. Vi kunna på ge-
na de gamla den välförbjän-
da äldstoms-pension, som nu-
des de tillika senaste ären kom-
mit den till del. Och sedan
den nya pensionslagen år 1948
trätt i tillämpning kan man
säga att förtäringarna är borta
från var. Landbygd, vilket gör att
att så små och glidande framsteg för

ACC. NR M. 10038:19.

19
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

det sociala området

Lädesfräckningen

Födan livades på gård och
fräckningen på åkrarna avsk.
Det gick det för männen att
ge sig i kast med fräckning.
Arbetet, detta var ett hårt och
tidsödande arbete, men i den gam-
la tiden visste man inte bättre
om. De första p.k. slagfräckverken
kommer till bygden omkring 1860,
men det dröjde länge innan man
allmänt satte sig med fräckverk.
Dessa fräckverk var stora, tun-
ga och bestod tillguds av lin-
dall på tjälkalk. Deras so-
cken. De var även tungvägiga

och det fördrades Buerne för
dragne framför dess vändning.
På grund af hvar var det endast
en del större gårdar, som man
satt upp med Träskverk. Det
beräknas här en de gamla, så
Petter, Mathsson: Dolen, Träsk-
ver. hade förskaffat sig så så-
dant Träskverk. Med detta drog
man omkring mellan gårdarna
och uträsade böndernas såd.
Den det nederböde jird leja eller
tillbyta sig grannens alla, som
dragne, i fall så man inte hade
någon ann så för gjald. Träsk-
ningen för detta såd för såd
lång tid i anseende. O'ersätt-
ning för Träskverket och egen

ACC. NR M. 10088-21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

21
Tid för pillan och arbete befinns
sig Mattson i ena kvantite-
ten. En viss kvantitet av
säden för samma sätt som
en fjärdedel upplever. Kvantitet
vid förbrukning av säd. Den
sämsta procent av den friskaste
säden kan skulle ha för att
arbeta kan jag nu inte säga.
För kommande s. m. Skylarkens
verken. Hit, även de vara försed-
da med vandring, men betyd-
ligt mindre än Rindallsverken och
kunde dragas av ett par. aca.
Johnsson i Skylark, Skåne, för
färdigade många friskverk som
den senaste delen av 1800. Tals och
är idag. Enda det finnas ett och

ACC. N:R **M.10088**: 22.

23
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

annat exemplar av Brans Trisk
verk här i dessa byader.

Fabrikstillverkare dragnert börja
de att koma sig vägen hit
sedan på 1870-talet. Det första Trisk-
verket av denna kaliber hade
förfärdigats vid Torps Bruk i
Sollared och inköpts av hem-
mansägaren studens Peter Thoms-
son, Gården, Torlag, Skattegård. Detta
o. k. flötjernet drogs en fjura
man och användade från
gård till gård. Det behövdes en
stark uppställning av arbets-
folk och man skulle ha ett
sådant Triskverk. Sjön följde
alltid med som mätare, sedan
var det fjura draget, en som hade

Till uppgift att lösa sådes-
mekanismen, som sågades under
halmen från cylindern. Där
visade den att det var dags
under och stampade halmen
i ladan. Det åtgick således 11
personer i detta arbete, men
skulle det vara bra, så hade
man den Räfte, vilken hade till
uppgift att knäta upp meka-
nen till den som löste den.

Det hade, enligt vad jag
hört berättas, Peter Mathsson
som någon gång för friskning
av halmen, men detta var
jag min tid, vad jag inte be-
vägrade minne härifrån. Det låg
så var man konservativ och

ACC. N:R M. 10088:24.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

använde sig av slagan vid
tröskningen ännu långt sedan
tröskvetken hade kommit
till. Det fanns goda områden
av tröskkarlar på den tiden
och den frik man leja för
50 öre om dagen och matten
ändå kostade slutet av 1800-talet
och då tyckte de gamla dan-
nemännen att det blev ordning
och reda i arbetet med trösk-
ningen, och de i många fall
inledde fläkttröskningen fram
för tröskvetken.

Senare tillkommer flera
nya fabriksgjorda tröskvetor,
~~slutet av 1800~~ på 1870-talet in-
köpte man många av dem från

ACC. N:R M. 10088:25.

25
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Johannesson i Tölus, som efter
fridre till fönsterrämnade skid-
Petr. Thompson, som friskverk
av Klarestens Bruks Till-
verking, med detta friskverk
avtrickade han inte blott den
samma avtän utan även han
han blev varstades i gärd-
na i omgivningarna. Sedan
tillkommit flera nya flytt-
verk, som alla tillhörde drags
för hand, och var tillverkat
vid Eng. Lindells mekan-
iska verkstad eller av Bock-
man i Breda.

Det drags friskverket var
enligt det mycket stygt och
ansträngande kött, och det

ACC. NR **M10088:26.**

26
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

önskar att bli utvald för att
vara att få person som
vill vara att dra friskhet
Dagsfriskheten var 75 öre, alltså
50 procent högre än vid julen.
Friskheten, men på var det också
en på mycket mera ansträng-
ande. I anseende till skulle
man betinga sig minst 15 öre
om dagen och betaler för ett
sådant dagsverk, ifall att
någon person över huvud ta-
get skulle som vill
att dra ett friskhet.

Vår 1889 hade vi ett sty-
cke friskhet på från Kvä-
mar, varmed hela havet skilde
abstrahades på några dagar.

Den som äger friskhet betalar 2 öre för dag, för veckor och så
vidt, till en viss höjd.

27
Edling an blandsid hade
redan då upphört träsåda,
men var ändå kvar adlades i
sin utvärdering och dess
både pådeslag utvärderades
jättarande med slaga.

Vid de acediverna reker
träsåde man 75-100 trasa såd
om dagen och vid större quod
ning kanade något mer. På
dragueten kunde man kom-
ma upp till sinne större dag
resultat och så då vid 125-140
trasa. Men då bröjde man ut
i attan och höll på till senare
kväll. Vid träsåding med drag
beaktas itersid alltid att reker
kan under dagen behålla såder.

med kvällen kom. Det fanns
en påskhaga här. Byn och
denne förhöll sig vid sådana
tillfällen.

Vi hade sedan spara-
disar de flyttande dragverken
här vid olika tillfällen en
par gånger men äro men inte
för länge än under 1890-talet.
Så är de borta även på detta
decennium. Högst för en gammal
minst, står sig Skarstings Trösk.
och en Rindalls Tröskverkning
och Tröskverken i Pilagården,
Båmans. Detta verk fungerade
till för Kristiden, då det var
satt med en mycket Tröskverk
från Skarstings Trösk: Kestle

29.
Det följande verket var försat
med ständigt vanding och des
gjutgods användades till skrot.
Till smyckföremål hade däremot
liggande vanding. Under även
därmed för världskriget anti-
kade vi en helhetsande friska.
Aragen av en riksmästare och av
Peters brors tillverkning. Det s.
fordrades 11 man vid arbetet med
denna friska och dessa friska.
gades huvudsakligen genom en
bestyrkt. När världskriget kom
blev importen stängd och några
nya till drickkraft fanns det inte
längre att få. Sedan för värld-
kriget fanns här elektrisk belys-
ning, men inte drickkraft & elektrisk

bedringarna omfattades som till
Drivkraft och följden härav
blev hur den, att de gamla
maskinerna som måste ersättas
tas med nya samtidigt som
elektrisk kraft anskaffades.
Det förutvarande stiftsrostverket
blev med oändring försäldes och
i stället inköpta ett större rost-
verk av Thermanne tillverkning.
Med detta rostverk kan nu
två personer sköta arbetet, den
en malar och den andre löser
undantagen halven med en gaffel.
Den samtidigt rensade såden
bäses sedan upp i magasin
och utsläppts till förpackning.
Arbetsbegränsningen är såvida påtaglig.

Slagfröskningen

om siltbuda i stöd och slut
vil skelskiftet. Men fröskaden
dock ingen förfärande med slaga
under många år framåt på det
nya skott, ena. Skallmen va.
behörig även för förkningsända
mål och hästall kämpade sig
icke den halva som gått genom
fröskaden.

De gamla voro väl förtryg-
na med pläglärdhet och de
visste ju inget bättre om än
att tillbringa attorna och den kor.
En eftermiddagen på logen, frö-
skadens intåg var en mycket stor
som de skulle aldrig kunna rik-
tigt förlikas sig med. Tacka vill

dag med plöjka, den är så
säker och jäkligt redskap
sedan jorädnens Tider, tyckta
många av de gamla adelsmän
men. Dagen börjades tidigt. För
hade för sent att vi varje alla
i stanna verkan skulle gå i
lojan, d. v. s. börja arbeta då kl
4 eller senast 5 fr. Klacken var
i regel en halv timma för fort
och det rimmar att arbeta i
verkligheten börjades kl. 1/2 4 eller
1/2 5 i alla. Vi åto inte någon.
Fång innan vi gick ut (tidigt var
det brukligt att träskeklarna in
togs en s. k. mörbit innan de
gick i arbetet). När vi såg
att för det mesta var fallet, förtrö-

skad. Chade vi såsom beting
att friska två fröna innan
vi gick in för att äta brödet.
Efter brödet gick vi ut och
friskade. Kannte båda mycket
innan det blev dager.

Lugbelysningen var på
den tiden en mycket primitiv
beskaffenhet. Den gahula Tre-
kanterna lugbelysningar som hade
förfärande sin plats i det höj-
na huset inman för ingångs-
dörren till lojen. I denna lyktan
såd som en s.k. gismask, be-
stående av en liten glasflaska
i vars hals satt en liten ~~liten~~
bleckbrännare som vilken
veten av en kopskrinnas utvänd

ACC. NR M.10088:34.

34
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

var dragen den lilla fartyget
kastade ett mycket stort
nät som man märkvärdigt
nog, kunde vi arbeta vid
den stora belysning, och
efter att hade flera hösten
och ibland även på vintern,
då fröskörden inte var avslutad
för julen, som annars skulle
vara begynn. Dagresultatet vid
fröskörden var 10-12 tons
och någon gång kunde man
vid ansträngning fröska ända
upp till 14 tons per dag. Vid
fröskörden som man till
ett resultat av 20-30 tons om
dagen och det talades även om
att man uppmädde ett resultat

är 15-40 kronor på dagen, Arbet-
ets Färdig Färdet väntar annat
upphåll än för miljöernas in-
tegrering. Det var frukost vid 6-7 klock-
an. Dagvard kl. 10, middag kl. 1-2,
mellan i skymningen och kvällen
vid 8-tiden, varefter man gick
i bädd för att vila till dess att
sängarna gick för nästa dags
uppsättning. Till oteltröskning-
en. Till frukost var det kaffe
med smörgåsar, korv, ost eller
annat pålägg. Dagvarden bestod
av stuvad potatis med fläsk eller
soppa (sallad) och fläsk. Till middag
bjöds på potatis och ^{smörgåsar} fläsk eller sill
eller potatis-soppa med kött potatis
och fläsk eller kött och korv eller

ätsoppa och fläsk. Merapian
bestod av kaffe med smör
med eller utan pålägg. Stvalls
mat bestod av ^{och kött} rågmjöl
gröt med smör. ^{och kött} Skagen var
en mat färd som inte vid detta
sista mål för dagen.

Tröskningen pågick monoton
dag efter dag och arbetet var
lika i varje gård. Här var det
för sed att tröska måndag - fre-
dag och afstäm lördag och söndag.
På söndagen skulle den under veckan up-
tröskade säden hästas (rensas) och
detta arbete utgjorde fr. Slankkast-
ning av säden var en mycket gam-
mal metod, som användes här
till långt in på 1900-talet, fastän

sideskärjan (kastmaskinen) som
nämns i vissa fall kommit
till användning i åtskilliga decen-
ner fönt.

På lördagen var det sålun-
da tyg på lojen, men för den
som skulle få kaststoppeln och
enast den flytta träsen från den
en vägen till den andra var
det inte mindre arbete den dagen
än då man föde plaggen. Alla
främst föll framstärket, d. v. s.
den tyngsta och bästa sidan,
sedan var det mellanstärket som
var en andra sort och på var
det tredje stärket, vilket bestod
av slädd o. d. Bygarna föll nästan
den som näst handkastningen

ACC. N:R M. 10088:38.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och han hade sin plats på korg-
galler, där han sittade utöf-
de arbetet. Fram mot kvällen
var handskrivningen färdig och
då skulle man "måla å loar".
Två personer ställde upp på den
: en halvöppan och särskade
den. En tredje var upp på den
magasinet och störde på den
klingarna eller kaven. Sedan detta
arbetet var blott och korgen hade
tönt från agnarna m. m. gjordes en
ny nedhåring av säb, på ett
man, var skändagsstämman
var färdig att på nytt återupp-
bygga försörjningsarbetet.

Den man som inte deltog
: ständ med att rensa på den

på bogen hade andra representerats
och lyfta. Det kunde man ha
sett o.d., men för det mesta var
det utifrån, som stod i fingern.
den. Rätt i gärdet hade man
den klockan förmedelst och av
dena. Men hörs man, och sedan
var det till att säga på pass
mycket smärta och den rätta
till inte blott över verktygen
utan även att mycket längre in i
den följande verkan.

När tiden började att lida
mer full blev det allt bräddare och
bräddare med tröskarbetet. Vi brukade
vi skaffa arbetshjälps och vi
tröskade vi fyra för varje dag om
den till det blev tid för att rusta

ACC. NR M.10088:40.

40
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Till julen, då det frysade med
slagorna på lagren. Såd frysfräskan
var en fräskhet och raktigt arbete.
Det fanns för den tiden flera duk-
tign och väl främade fräskkavlar.
Dess väl minns man inte den
gamle Torsten Sven Johan & Vilson
för Skopberg. Sky Björk. Han be-
traktade som ett i verksamt i sträck
om fräskarna och pläjsfräskan. Sven
Johan var en fräsk och glad per-
son och han stämde och liva-
de upp pojkar i arbetet med
sitt skämt och humor. Han var
en ryttar. då brukade han säga,
när arbetet pågick i gång, och
han var man om det dagens.
Det alltid skulle kallas upp och

~~och~~ om möjligh. i kas. En annan
dubbel 1800. Fils Träskare var Porsjens
Karl och Petrusson. Rask, Brönadal,
Torlag, Skattegård, 7 män som hätt
som stod honom bi på äldre da-
gar var han med och Träskare
som en hel del med sin slaga.
En tredje samvård med dem var
Porsjens Karl Johannesson; Brön-
dal, Flyg Jäger. Han var bevärd
med en stor och kraftig kropp.
Lydda och han väjde sig och
de såväl på bogar som i övrigt
med största trakt. Han är al-
la dessa dubbla arbetare för län-
ge sedan nu tiden, men de bestått i
minnet på sin goda Björns under
den gamla tiden.